

بسم الله الرحمن الرحيم

فقر در انگلیس

(ترجمه)

خبر:

آمار جدید حاکی از آن است که از بین ده فامیل در لندن، یکی آن برای دریافت طعام خویش، متکی به کمک‌های خیریه بوده و بانک‌هایی که کمک‌های خیریه ارائه می‌نمودند، نظر به سال پار عید کریسمس، امسال فشارهای زیادتری را متحمل خواهند شد. این پژوهش دریافته است که از بین چهار پدر و مادر در لندن، یکی‌شان از عدم توانایی تأمین طعام اطفال خود، احساس نگرانی می‌کند؛ این در حالی است که از بین پنج فامیل یکی‌شان باید بین گرم نگهداشتن خانه و سیر کردن فامیل خویش، یکی را اختیار کند. (منبع: روزنامه انگلیسی اندپندنت)

تبصره:

روزنامه اندپندنت، پس از این دریافت، که ۵۰۰ هزار طفل بدون خوردن صبحانه به مکتب می‌روند، همراه پروژه "فیلکس" اعلام همکاری نمود. این پروژه که هدف کنونی‌اش در این کمپاین، سیر کردن اطفال است، غذاهایی که قرار است به دور انداخته شوند و قابلیت مصرف را دارند، به فامیل‌های نیازمند، توزیع می‌کنند. این پروژه خواهان کمک و بلند بردن سطح آگاهی به مشکل زباله‌های طعام و کمبود غذا است.

گفته می‌شود در انگلیس سالانه ۱۰ میلیون تُن مواد غذایی ضایع شده و دور انداخته می‌شوند. در سال ۲۰۱۶م بیش از ۴۰۰ میلیون خوراک غذایی که قابل استفاده بود، در کثافت‌دانی‌ها ریخته شده است. در کنار افزایش طعام و هدر دادن آن، تعداد زیادی از ساکنین شهرها از سوء تغذیه و گرسنگی رنج می‌برند؛ چنانچه ۵۰ درصد از زنان جوانی که تنها زنده‌گی می‌کنند، قادر به تأمین خوراکی‌های غذایی اطفال خویش نیستند. نزدیک به یک تن از ۱۰ پدر و مادر، بدون کمک بانک‌های طعام و مؤسسات خیریه توان طعام دادن اطفال خویش را ندارند. تخمین زده می‌شود که در انگلیس ۸۷۰ هزار طفل به خاطر عدم توانایی پدران‌شان به تأمین خوراکی‌های غذایی، شب گرسنه می‌خوابند.

این وضع انگلیس-که ششمین اقتصاد برتر در جهان- است، چرا این وضع حاکم بوده و چرا مؤسسات خیریه فساد دولت را روکش گذاشته و به ترمیم آن می‌پردازند؟ در حالی که بعضی از فعالان جامعه سؤال‌های فوق را مطرح می‌کنند که مؤسسات خیریه هم به توزیع غذا می‌پردازند. مهم این است که بدانیم ناکامی نظام سرمایه‌داری به وضوح نمایان شده است. سرمایه‌داری به دروغ ادعاء می‌کند که ثروتی وجود ندارد تا نیازمندی‌های مردم را مرفوع کند. چنانچه به دروغ مدعی می‌شود که منابع محدود و تقاضاء نامحدود است؛ مگر سناریوی کنونی گواه این موضوع است که غذا کم نبوده و هم‌چنان ثروت کم نیست.

گرسنگی خلاقیت و رشد را از بین برده و بر کسانی که با آن رو به‌رو اند، فشار زیادی را وارد می‌کند. هرچند که حکومت به آن اعتراف می‌کند؛ مگر کدام راه‌حلی واقعی برای رفع این مشکل ندارد.

در قحطی مدینه منوره وقتی که حضرت عمر بن خطاب رضی الله عنه امور امت را سرپرستی می‌نمود، از والیان خویش خواست که به جزیره العرب غذا بفرستند، قافله‌های شتر که حامل غذا و سایر ضروریات‌ها بودند، از سوریه، عراق و مصر سرازیر شدند؛ سپس سطوح بلند پایه دولت غذا را پخته و روزانه به هزینه دولت، تمام کسانی که وارد مدینه می‌شدند، غذا داده می‌شد، و طبق روایات روزانه به ۴۰ هزار تن غذا توزیع می‌گردید.

در حالی که نخست وزیر و سایر رهبران انگلیسی کدام احساسی به درد و رنج ملت خویش ندارند، حضرت عمر رضی الله عنه در تمام دوران قحطی از خوردن گوشت یا چربی اجتناب کرده بود و معده‌اش از فرط گرسنگی به صدا در می‌آمد و وی می‌گفت: «ای شکم، صدا دهی یا نه، به الله قسم تا اطفال مسلمین سیر نشوند، گوشت را نخواهی دید.» مثال فوق بیانگر جدیتی است که رهبر، حاکم و رهبری صحیح اسلامی در وقت مشکلات رعیت‌اش، به خرج می‌دهد و به جای انداختن مشکلات به گردن دیگران، تا مشکلات حل نگردد آرام نمی‌گیرد.

نظام اسلام در قالب خلافت بر منهج نبوت به یاری الله سبحانه و تعالی به نیازمندی‌های انسان اعتراف کرده و بر توزیع منابع تمرکز خواهد کرد و مشکلاتی را که رعیت‌اش دچار اند، حل خواهد کرد، که این راه‌حل بذر امید را خواهد کاشت و انشاءالله برای کسانی که تحت جور و تاریکی سرمایه‌داری و نظام ناکام‌اش زنده‌گی می‌کنند، روشنایی را تقدیم خواهد کرد.

نویسنده: نادیه رحمان
۱۴ ربیع الاول ۱۴۳۹ھ.ق
۲ دسمبر ۲۰۱۷م